

Andrej
Kokot

NAD
MOJO DUŠO

Nad
mojo dušo
so zvalili
vesoljno noč
in vse prokletstvo
naših dni.

Molk
je prehitel jezik
in zagrnil
vso grmado gnusa,
vključno s koncem.

Zdaj
si utiram pot
v svet tišine,
skrivnosti
spečih melodij,
sreče nemih.

Zdaj sem
riba,
vklesana

v kamen molka,
in moj svet je lep
in tudi smrt bo tiha.

PRED
MOJA USTA   Pred moja usta
so zavalili kamen ponižanja
in vanj vklesali molk.

Pred moj dom
so položili mojo ubito besedo
in zasuli s cvetjem veselja.

VRANCU
BELIH BESED   Vrancu belih
besed
so zaprli pot
do črede ljubezni.

Ponorela kopita
krešejo iskre.

Prosili so veter,
da ublaži
zanos podivjane živali.

Toda prošnja
rešitvi je bila prepozna.

Nad pogoriščem
neslutnih strasti
ždita žalost in smrt.

POSODA ŽOLCA   Posoda žolca
je prerasla mero ponosa.
Zgoča tekočina puhti v svoj
odmerjeni prostor.

Potrpljenje
je prekipelo število dovoljenega.
Čas pa teče, teče . . .

Kdo ve koliko
zmore
sloj ponižanih?

ZADREGA Mreža
stkanih
pasti
je
zadrhtela

naščuvana
roka
grabi
za plen

in
glej

v
mrežo
nastavljeno
soncu
se
je
ujela
ptica
noči

DA BO VSAJ V trudno strnišče
VIDEZ SOČUTJA kljuvajo vrane.
Veter odnaša
izsušene grude prsti.

Sonce brezbrizno
pritiska v strmi odor.
Njiva je sama
s svojo dobroto.

Posejal jo bom
z odvečnimi zlogi
svojih besed,
da bo vsaj videz sočutja.